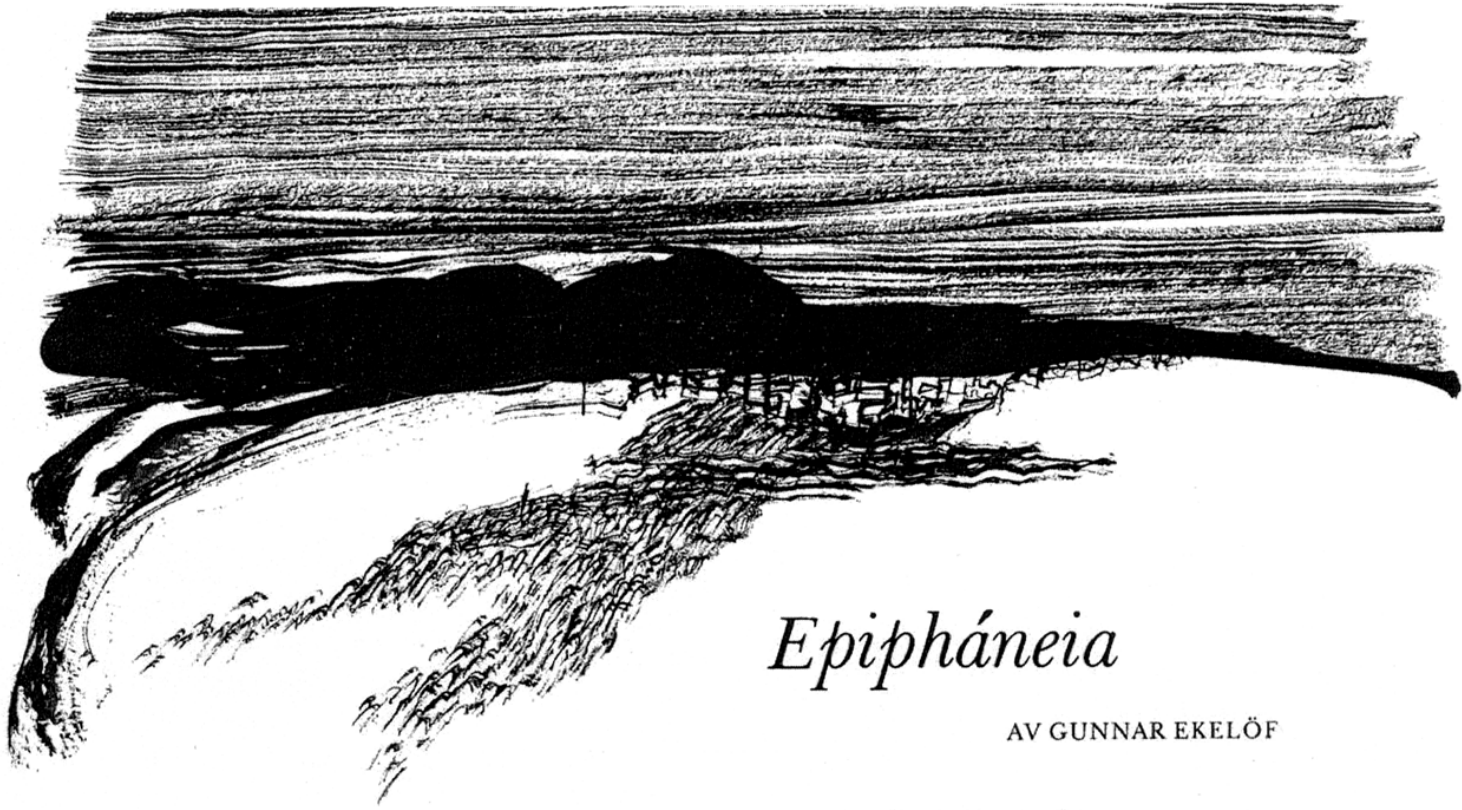

Epipháneia

AV GUNNAR EKELOF

När natten kommit ligger den lilla staden mörk
den kalkvita staden vid det Svartaste av Hav.
Stranden av lavasand var svartgrå också i sol,
nu är den mörk och tung, med bård av lysande skum.
Där ligger de spökvita båtarna, skuggor rullar dem ut
på stockar, var och en med sitt otända bloss i fören.
Där skall det också sitta någon som snart spelar flöjt
för fisken i djupet. Med ohörda årslag försvinner de
i bruset bakom en bränning, en först, en sedan,
men deras osynlighet är förnimbar. En timme går:
Då flammar det första blosset upp, snart ligger de alla
i pärlband längs horisonten som endast av dem kan anas,
släckta, tindrande åter efter den dyning som bär dem.
Då, som ett eko av flöjternas stigande, fallande ton,
tänds också i staden ljus, först fladdrande lampor
som någon tycks skydda med handen, och småningom bloss.
Det vimlar av lågor i gränder och in under valv, de samlar sig
och upp emot stadens kulle ringlar en orm av ljus,
upp till den Svarta Madonnan, som inte har någon son
och inte vet av någon man, till henne som har
alla till söner, döttrar och män, och hälsas: "Átoke, chaïre!"
Det svartaste havet är hennes barmhärtighets skål.
När hon betraktar sin skönhet som av ingen beror
uppfångar pärlan i skålen gnistan av Havets Stjärna.

Illustratör: Martin Lamm

Gunnar Ekelöf